

Kimberly Belle

Mano
brangioji
žmona

Ne į visus klausimus galima atsakyti. Ne visas problemas pavyksta išspręsti. Bet jei esate atviri, nežinomybė gali būti tikra malonė.

Knygute.lt

Kimberly Belle

**MANO
BRANGIOJI
ŽMONA**

Romanas

Versta iš: Kimberly Belle, Dear wife,
Park Row Books,
Copyright © Kimberle S. Belle Books, LLC, 2019

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Redagavo Emilija Grigulaitė

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Violeta Meiliūnaitė, vertimas iš anglų kalbos,
2019

© Agnė Jakumaitienė, knygos dizainas, 2020

© Shutterstock.com,, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2020

ISBN 978-609-03-1023-6

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2024

Skiriu mielosioms „Altitude“ ponioms – Angelique, Jen, Mandy, Marquette, Nancy ir Tracy. Aš vis dar neiššokau iš to lėktuvo.

Betė

Pamirksiu posūkio lempute, įsilieju į Maskogio magistralę ir pirmą kartą per ilgus septynerius metus atsikvepiu. Įtraukiu oro iš tikrųjų, visa jėga, o mano plaučiai išsipučia kaip paplūdimio kamuolys. Taip smarkiai, kad net skauda.

Tai laisvė.

Keturios valandos prie vairo, du šimtai aštuoniasdešimt trys mylios už nugaros, bet to toli gražu negana.

Tebegirdžiu, kaip skimbčioja tavo raktai, kai numeti juos ant stalo, tebeįsitempiu nuo tavo žingsnių, kai artėji prie virtuvės. Tebejaučiu baimę, kaip gyvatė besirangančią man po oda.

Pataruoju metu būdavai nusiteikęs trejopai: įsižeidęs, įsiutęs arba žiaurus. Vos tau pasirodžius iš už kampo, suprantu, kaip esi nusiteikęs šiandien, ir gerklė apkarsta nuo tulžies. Tai blogiausia mano dienos dalis.

Sakau sau - gana. Gana taikytis prie tavo nuotaikų arba stengtis išsisukti nuo smūgių. Tie laikai, kaip ir Arkanzasas, pasilieka atspindžiu mano automobilio užpakalinio vaizdo veidrodėlyje.

Trečiadienio popietę magistralė judri, abiem kryptimis rieda dulkėti sunkvežimiai, o aš laiku rankas ant vairo ties dešimta ir antra valandomis, stengdamasi važiuoti savo eismo juosta.

Visa Oklahoma išraižyta mokamų magistralių su keturiomis eismo juostomis į abi puses ir greičio matavimo kameromis. Kol kas ne laikas prisišaukti juodą sedaną su žiburėliais, bet aš ir nesuteikiu tam jokio pagrindo. Tvarkingai įjungiu posūkio signalą, laikausi leistino greičio, nors labiau norėčiau gerokai paspausti.

Spusteliu lango mygtuką ir leidžiu greitkelio orui nusinešti tavo ir namų kvapą. Važiuojant šešiasdešimt keturių mylių per valandą greičiu, vėjo gūsis žiaurus: deginantis, tvilkantis ir prislegiantis. Jis atsiduoda ganyklomis ir išsekimu, gamta ir chemikalais - visa tai labai nemalonu. Šuoras įsisuka į mašiną ir nubloškia mano plaukus atgal, plaiksto drabužius ir judina žemėlapių lyg popierinį lėktuvėlį ant keleivio sėdynės. Įsirežiu, nusispiriu batą ir uždedu jį ant žemėlapio

kaip svarmenį. Tu tvirtai įsikibęs į mane, o aš turiu įsikibti į šį žemėlapią.

Gal tai ir senamadiška, tačiau žemėlapiu negalima susekti. Na, tai nereiškia, kad tu jau susekei telefono, įjungto krautis ir gulinčio puodelio laikiklyje, numerį, bet vis tiek. Nenoriu rizikuoti. Išpakavau telefoną, bet neįjungiau – dar ne. Tai padarysiu ne anksčiau, nei pasieksiu kelionės tikslą. Aš jau taip daug pasiekiau kurdama savo naująjį gyvenimą, kad negaliu grįžti į senąjį.

Kol kas ši valstija visai nesiskiria nuo tos, kurią palikau – laukai ir ūkiai. Ir nesibaigiančios išblukusio asfalto juostos. Ir skamba visai taip pat. Vietos radijo stotys siūlo rinktis vieną iš dviejų: kantri muziką arba pamokslininkus. Klausausi žemo balso, šlovinančio atleidimo galią, bet šios temos nebegaliu tverti. Pasuku radijo reguliavimo ratuką ir apsistoju prie Mirandos Lambert hito „Parakas ir plienas“, kurio tempas lenkia net maniškį šiomis dienomis. Smarkiai pasuku garso reguliavimo rankenėlę.

Oficialiai pareiškiu, kad niekada šito nenorėjau. Pabėgti. Palikti viską ir visus. Stengiuosi negalvoti apie dalykus, kurių pasiilgsiu, veidus, kurių stigs, net jeigu jie manęs nė neprisimins.

Vienas iš suplanuotų veiksmy – sukurti

atstumą tarp savęs ir žmonių, kuriuos myliu labiausiai, kad jie nesužinotų tiesos. Pati sugrioviau tas draugystes, kad neieškotum mano bičiulių, – dėl to tikrai negaliu tavęs kaltinti. Tik vienas žmogus žino, kad pabėgau, o kiti... Praeis ne viena diena, gal net savaitė, kol jie susidomės, kur aš.

Tu protingas, tad aš privalau būti protingesnė. Gudrus – aš turiu elgtis gudriau. Ne visai to tikėjaisi kadaise, kai galutinai suskydusi iš meilės žengiau prie altoriaus. Žiūrėjau tau į akis ir žadėjau, kad tik mirtis mus išskirs. Tikėjau kiekvienu žodžiu. Skyrybos niekuomet neatrodė tinkamas sprendimas – bet taip jau nutiko.

Kai ištariau tai pirmąsyk, tu pargriovei mane ant grindų, įkišai pistoleto vamzdį į burną ir liepei pakartoti. Skyrybos. Skyrybos, skyrybos, skyrybos, *skyrybos*. Daugiau nė karto nepasakiau šio žodžio balsu, nors jis nuolat sukosi mano galvoje.

Įsivaizduoju tave pareinantį namo ir ieškantį manęs. Matau, kaip eini iš vieno kambario į kitą, šauki, keikiesi, galiausiai skambini man. Matau, kaip nužingsniuoji į virtuvę, kur girdėti prislopintas signalas, ir susirauki supratęs, kad jis sklinda iš spintelės po kriaukle. Matau, kaip atplėši dureles, išpili šiukšles, rausiesi kavos

tirščiuose ir vakarykščio kepsnio likučiuose, kol randi mano senąjį aifoną, ir imu šypsotis. Šypsena tokia plati, kad, rodos, skruostai tuoj plyš.

Ne visada buvau tokia kerštinga, bet ir tu kadaise nebuvai toks piktas. Kai susipažinome, buvai žavus, šaltais rytais pašildydavai man automobilį, o per mano gimtadienį iškepdavai patį puikiausią kepsnį. Tu vis dar moki būti mielas ir žavingas, kai to nori. Kaip kokainas, kurį pakiša šunims, pasienyje tikrinantiems automobilius, suteikei man tai, ko norėjau, ir privertei nuolat to ieškoti tavyje. Iš dalies todėl man prireikė tiek daug laiko išeiti. Kita priežastis – pistoletas.

Taigi ne, aš to nenorėjau, bet vis dėlto suplanavau. O, kaip planavau šią dieną. Pirmą savo laisvės dieną.

Džefris

Parvažiavęs po keturias dienas trukusios kelionės, iš karto pastebiu tris dalykus.

Pirma, prieš dvi dienas išvežtų šiukšlių konteineriai tebestovi garažo tarpduryje, užuot buvę ten, kur priklausau, – tvarkingai išrikiuoti viduje palei dešinę sieną. Kambarių užuolaidos

užtrauktos nuo saulės, matyt, taip ir liko nuo vakar vakaro arba nuo pat mano išvykimo. Nors dar šviesu, nes saulė tik leidžiasi, lempos verandoje įjungtos – patikslinsiu: *viena* lempa. Kairėje pusėje lemputė perdegusi, jos stiklas aprūkęs ir tamsus – atrodo, kad čia gyvenantiems žmonėms nerūpi ją pakeisti. Ne visai taip. Nerūpi tik vienam iš mūsų – jos vardas Sabina.

Sustoju. Nuveju tokias mintis. Daugiau jokių priekaištų – taip sau pasižadėjau. Nebekariausiu.

Pasiimu lagaminą iš bagažinės ir įeinu vidun.
– Sabina?

Ramiai stoviu ir klausausi. Nei dušo, nei plaukų džiovintuvo, nei muzikos ar įjungto televizoriaus – nieko. Tik tylą.

Numetu raktus ant stalo greta trijų colių aukščio laiškų krūvelės.

– Sabina, kur tu?

Einu gilyn į namus.

Prisimenu mūsų rytinį pokalbį telefonu, tačiau nepamenu, kad ji būtų žadėjusi grįžti vėliau. Net geriausiais laikais Sabinos tvarkaraštis būdavo labai nepastovus, ji ne visada prisiminėdavo atnaujinti mūsų bendro kalendoriaus įrašus.

Ji dešimt nesibaigiančių minučių tarškėjo apie atvirų durų dieną name, kurį ką tik įtraukė į savo atnaujintą parduodamų namų sąrašą, kažkokį naujos statybos monstrą šiaurinėje miesto dalyje. Vis kalbėjo apie puikų staliaus darbą ir čerpių stogą, stumdomąsias duris, ažuolines grindis ir krūvą kitų dalykų, apie kuriuos nebūčiau galėjęs nieko pasakyti, nes kaip tik tuo metu bėgau per Atlantos oro uostą, norėdamas suspėti persėsti į kitą lėktuvą, ir visai gali būti, kad nesiklausiau. Sabinos klejonės – būtent tuo ji mane sužavėjo, kai pradėjome susitikinėti; bet dabar man kyla noras sviesti telefoną į Arkanzaso upę vien tam, kad pagaliau nutraukčiau, rodos, niekada nepasibaigiantį sakinį. Pasiekęs savo vartus pamačiau, jog jau prasiėdėjo įlaipinimas, ir išjungiau pokalbį.

Pro langą pasižiūriu į garažą. Juodojo Sabinos mercedeso nėra. Rodos, grįžau pirmas.

Einu į virtuvę. Ten tikra katastrofa. Krūva nepelautų indų užgriozdinusi kriauklę ir stalviršį. Visos savaitės laikraščiai pasklidę ant stalo kaip per kortų triuką. Nuvytusios rožės barsto žiedlapius ir marinuojasi vazoje su drumzlinu pažaliavusiu vandeniu. Sabina žino, kaip nenkenčiu grįžęs namo rasti prišnerkštą virtuvę. Paimu pusryčių dubenėlį, kuriame košės

likučiai prikepę prie porceliano visai kaip radioaktyviosios atliekos – trūnijančios ir kietos. Niršdamas pripilu jį vandens.

Šiukšlių konteineriai, virtuvė, jokios žinutės, kur ji yra, – tai kažkokia bausmė. Sabina moka būti pasyviai agresyvi, kai nori man parodyti, kad tebepyksta. Aš net nepamenu, dėl ko susipykome. Tikriausiai dėl kokio nors menkniekio, kaip paprastai šiomis dienomis. Dėl trupinių ant sofos, plaukų nuotekų vamzdyje, iš cheminės valyklos pamirštų parnešti drabužių arba išgertų paskutinių apelsinų sulčių. Kvailystės. Šūdniekiai, kurie turėtų būti nereikšmingi, bet tuo įtemptu, sprogstamuoju momentu jie kažkodėl pasidaro labai svarbūs.

Išsitraukiu telefoną iš kišenės ir peržiūriu mūsų susirašinėjimą, įprastus vedybinio gyvenimo pranešimus.

„Ar apmokėjai sąskaitą už elektrą?“

„Mikrobangų krosnelė vėl sugedo.“

„Ruošiu raštinės reikmenų užsakymą, ar ko nors reikia?“

Štai ir paskutinė – valio, man pavyko! Kaip tik šios žinutės ieškojau.

„Šįvakar pristatymas. Grįšiu apie devintą.“

Visą pusvalandį tvarkau Sabinos paliktą

jovalą. Tai, kas nekeliauja į indaplovę, papuola į šiukšlių kibirą, paskui į maišus ir šiukšlių konteinerius, kuriuos tvarkingai išrikiuoju. Tada nusinešu lagaminą viršun.

Lova nepaklota, Sabinos spintos pusėje visiška kaulidė. Stengiuosi nekreipti dėmesio į jos paliktą netvarką: išmėtytus batus, palaidines išverstomis rankovėmis, užmaukšlintas ant pakrypusių pakabų. Visai neprimena dailių, tikslių linijų mano pusėje. Negi taip sunku padėti daiktus ten, kur jie turi būti? Ar sudėtinga surūšiuoti drabužius pagal spalvą?

Po dešimties minučių, jau vilkėdamas šortus ir marškinėlius, avėdamas sportinius batelius, aš bėgu vakarų kryptimi palei upę. Tiesą sakant, puikiai suprantu, kad su manimi gyventi nelabai lengva. Sabina man tai kartoja daug dažniau, nei norėčiau girdėti. Nieko negaliu padaryti, kad man patinka tas, kas patinka: nuplauta mašina, tvarkingi namai, karšta vakarienė, kai grįžtu iš darbo. Sabina puikiai gamina, kai nori ir kai darbas nesuėda didžiosios jos dienos dalies. Pastaruoju metu atrodo, kad ji dirba nuolat. Jau nebepamenu, kada grįžęs namo gavau padoraus naminio maisto, kuriam paruošti prireikia visos dienos. O kadaise ji patiekdavo vakarienę ryšėdama tik prijuostę.

Sugaišau daug laiko mąstydamas, kaip sugrąžinti mus į ankstesnį gyvenimą. Kai buvome nerūpestingi. Seksualūs. Spontaniški. Iki to laiko, kai mano darbas informacinių technologijų įmonėje, parduodančioje trenktą, pernelyg brangią programinę įrangą, kurios niekas nenori pirkti, atsidūrė akligatvyje. Prieš Sabinai gaunant nekilnojamojo turto agento licenciją – aš mėgdavau juokais vadinti tai laisvalaikio užsiėmimu. Štai dabar, kai pasitaiko sėkmingas mėnuo, ji uždirba dvigubai daugiau nei aš. Gal ir liepčiau jai mesti darbą, bet, tiesą sakant, pripratome turėti pinigų. Čia visai kaip persikrausčius į namus su didesne spinta – ji visada bus užimta.

Pinigai pavertė mus pasipūtėliais, mes per daug sukišome į savo namą – dviaukštį nesusipratimą pernelyg mažais langais ir besilupančia apkala. Viduje dar blogiau. Pigūs apmušalai ir gauruotas kilimas ant grindų, rodos, kopija sienomis ir šliaužia laiptais.

„Tu tikriausiai *tyčiojiesi*“, – pasakiau, kai ji vedžiojo mane po ankštus pridvisusius kambarius. Jie atrodė lyg iš dvidešimto amžiaus aštunto dešimtmečio pornofilmų. Toks jausmas, jog iš už kampo tuoj pasirodys nuskurdęs Hugas Hefneris su nudryžusiu chalatu. Mes jokių būdu

negalėjome čia apsigyventi.

Bet tada ji nusivedė mane prie užpakalinių durų ir man prieš akis atsivėrė kraštovaizdis, prabangi Arkanzaso upės panorama. Sabina jau buvo viską suskaičiavusi: paskola trisdešimčiai metų, įvertinus namą po kapitalinio remonto; kai pamačiau sumą, man išsprogo akys. Iškart jį nusipirkome.

Ir štai dabar esame išdidūs nuostabaus amatininkų stiliaus namelio prie upės savininkai. Aišku, abu augę Pain Blafe, darbininkų miestelyje, įsispraudusiame tarp fermų ir fabrikų, turėjome geriau pagalvoti.

Namas prastoje miesto dalyje, palyginti su kaimyninėmis dviaukštėmis mūsų gatvės lūšnomis, atrodo tikra pilis, ir jokie remontai, kad ir kiek užsimotume, nepakeis to, jog mieste yra labai mažai žmonių, galinčių jį įpirkti. Taigi mums nepavyks jo parduoti.

Mūsų namas stovi ne netoli upės, jis yra *prie pat* upės; kaskart, kai netikėtai palyja, dumblina srovė taip priartėja, kad ima siekti užpakalinių durų laiptelius.

Bet visa esmė, kad Sabinos darbas, prasidėjęs kaip smagus būdas užsidirbti papildomų pinigų, mums dabar būtinas....